

dygtig Mand. Nu vil jeg ikke nægte, at der ogsaa var andre kvalificerede Ansøgere, men efter min Mening — og det var jo mig, der skulde skønne — kunde de ikke sidestilles med Dr. Larsen. Jeg kan nævne Seminarielærer Nielsen-Taageby ved Haslev Seminarium, som sikkert er en velkvalificeret Mand, og jeg kan jo ogsaa nævne den af det teologiske Fakultet saastærkt ønskede Ansøger. Han havde mange gode anbefalinger, men hans anbefalinger gik i Retning af, at det var den højt begavede Videnskabsmand, som sad inde med endogsaa fremragende Kundskaber paa sit særlige Felt, Kirkehistorie, indenfor hvilket han atter havde et Speciale, Missionshistorie, hvor han var ganske enestaaende her i Landet, og det er sikkert rigtigt, at han i saa Henseende er en af de mest fremragende. Denne Mand har nu været Religionslærer ved det samme Seminarium som Dr. Eduard Larsen, og der var derfor for mig særlig Anledning til at sammenligne de to anbefalinger, som jeg havde fra den fælles Forstander. Og medens Anbefalingen for Dr. Eduard Larsen var, som jeg nu har anført, gik Anbefalingen for Kandidat Bergmann, som var det teologiske Fakultets Favorit, kun ud paa, at han var en særdeles dygtig og interesseret Lærer i sit Fag. Men jeg mener, at naar man ser paa de fremragende og fornemste Egenskaber, som man maa kræve hos en Forstander for et Seminarium, kan man ikke nøjes med, men skulde helst have noget andet, end at det er en dygtig Faglærer og videnskabelig Specialist. Om denne Mand kan jeg tillige sige dette, at det har i længere Tid været overvejet at faa en Lærerpost i Missionshistorie ved Pastoralseminariet, og naar man, som det vel vil ske i en ikke altfor fjern Fremtid, naar til en Omordning af Pastoralseminariet — dette er jo Lærerskolen for de vordende Præster —, en Omordning af Forholdet mellem dette og det teologiske Fakultet, vil denne Ansøger være som selvskreven til at blive Lærer i Missionshistorie, og det vilde ogsaa af den Grund være forkert nu at forsætte ham til Skaarup.

Saa kommer jeg til Dr. Larsens religiøse Standpunkt. Jeg har selvfølgelig været bekendt med alt det, der er ført frem. Det er forebragt mig baade mundtligt og skriftligt i meget rigeligt Maal. Men der er det beklagelige ved det, at det har aldrig nogen Sinde for mig været belagt med noget virkeligt Bevis, og saa vidt jeg har fulgt den Efterkampagne, der har

været i Pressen og omkring paa Møder, har jeg heller ikke der set fremført nogen virkelige Beviser for de fremsatte Paa-stande. Jeg maa sige, at det hele har paa mig gjort et meget usmageligt Indtryk. Det er ganske i Slægt med H. C. Andersens „Det er ganske vist“. Det begynder med, at teologiske Professorer forsigtigt siger: Han staar ikke paa Kristentroens Grund, og saa fortsættes det gennem Pressen baade den verdslige og den kirkelige, ved Møder af Stiftsprovster og Provster og Præster, og saa stiger det højere og højere, indtil det lyder: Han er en Fritænkter, der forhaaner og spotter Kristendommen. Jeg ved ikke, men jeg tror, at de fleste af disse Folk vil sige, at de kender slet ikke Dr. Larsen, de har maaske slet ikke talt med ham og heller ikke hørt ham, ja maaske aldrig set ham, og jeg sætter op mod dem de Folk, der har færdedes med ham Dag ud og Dag ind i Skolen og i det daglige Arbejde. Til alt dette ubeviste — det har i alt Fald været ubevist for mig —, kunde jeg, naar jeg som Minister skulde handle under Ansvar ved en saadan Besættelse, ikke tage Hensyn. Jeg maatte, naar jeg skulde handle ret, tage Hensyn til det, der faktisk forelaa, og det, der faktisk forelaa, var dette: Dr. Eduard Larsen var Medlem af Folkekirken. Hans Menigheds Valgbestyrrelse — det er jo Sognepræsten og to Menighedsraadsmedlemmer eller, hvis det var den første Valgbestyrrelse, to af Præsten udtagne Menighedsmedlemmer — har optaget ham paa Valglisten. Paa Valglisten kan imidlertid kun optages Medlemmer af Folkekirken, og Medlem af Folkekirken er ikke den — det staar i § 4 —, som ved aabenlyst at fornægte Kristentroen stiller sig i afgjort Modsætning til Folkekirken. Der sidder altsaa Dr. Larsens Sognepræst og 2 Menighedsmedlemmer — og man maa jo tro, at det er retskafne Folk —, der skal overveje, om de Medlemmer til Valglisten til Menighedsraadet, som de optager paa Listen, virkelig kan staa for Lovens Forskrifter. Der indkommer fra Dr. Eduard Larsen, som man jo ogsaa maa tro er en ærlig og retsindig Mand, en Begæring om, at han som Medlem af Folkekirken maa blive optaget paa Valglisten. Valgbestyrrelsen, Sognepræsten og de to Medlemmer, skal sidde og undersøge, om han er Medlem af Folkekirken. Og dette kan han jo ikke være, hvis han ved aabenlyst at fornægte Kristentroen stiller sig i afgjort Modstrid med Folkekirken. Men de har optaget ham paa Valglisten, og saa